

AANRAKEN

DATUM	18 april 2021
VOORGANGER	Margot van Veen
LEZINGEN	Apostelen 3: 13 - 15. 17 – 19
EVANGELIE	Lucas 24, 35 - 48

OVERWEGING

Juist in een tijd waarin wij elkaar niet meer mogen aanraken treft het mij dat Jezus zegt: raak mij aan en zichzelf toont aan zijn vrienden. Jezelf laten kennen door te laten zien wie je bent.

Ik stel me zo voor dat de leerlingen bij elkaar zitten en verhalen delen. Na de dood van Jezus zijn ze van slag, verdrietig, weten ze niet meer wat ze moeten denken, laat staan hoe ze verder moeten. Ze luisteren naar het enthousiaste verhaal van de twee die teruggekomen zijn van hun tocht naar Emmaüs, over hoe ze Jezus hebben ontmoet. Hoe ze hem hebben herkend in het breken van het brood.

En dan verschijnt Jezus ook aan hén, zijn vrienden en zegt: ‘Vrede zij met jullie’. Hij wenst hen vrede, vrede met zichzelf, vrede met elkaar en vrede met God. Maar in plaats van herkenning en blijdschap ontstaat er chaos. De leerlingen zijn verbijsterd en bang, ze denken zelfs een spook te zien. Ze kunnen er met hun verstand niet bij. Dat kan toch niet Jezus zijn?

En wat kennen we het zelf ook zo goed dat we niet meer weten wat we wel of niet moeten geloven. Angst voor wat klopt of niet, angst voor de toekomst. Je bevindt je in een nieuwe situatie waarvan je de afloop niet weet. Waar en op wie kun je nog op vertrouwen? Vragen van deze tijd!

Jezus zegt: Vanwaar die schrik? Vrede zij met jullie, en toont zijn handen en zijn voeten. Kijk naar mijn handen, naar mijn voeten, raak me aan. Met het tonen van zijn handen en voeten laat Hij zich zien, identificeert Hij zich. Toont hij zijn wonden. Jezus laat zich aanraken, laat zich zien, met alles wat er is. Het verleden draagt Hij in zich, zijn pijn, en eenzaamheid. Zie, mijn wonden, raak mij aan. Maar ook het heden en de toekomst: hier ben ik.

Het roept misschien vragen op: Sta ik dat eigenlijk zélf wel toe, dat een ander mij aanraakt? Mag en kan een ander mij raken? Wat laat ik van mezelf zien? Toon ik mijn wonden en zeg ik in alle kwetsbaarheid: Hier ben ik?

Jezus laat zich nog meer kennen. In het breken van het brood, het eten van een geroosterde vis beseffen de leerlingen dat Hij het moet zijn. Hij liet zich kennen door brood te breken en vis te eten. Brood en vis. De vrucht van de aarde en van de zee. Hij is het brood dat leven geeft; en de vis die het leven inhoud geeft. In het gebaar van geven en ontvangen, van breken en delen laat Hij zich zien.

Jezus verschijnt aan Zijn leerlingen, aan ons, om nog eens duidelijk te maken wat zijn Boodschap is. Dat zijn dood niet het einde is, maar een nieuw begin. De leerlingen hadden drie jaar lang met hem opgetrokken, ze stonden er met de neus bovenop en toch begrepen ze niet altijd wat hij zei en deed. Als Jezus sprak over het koninkrijk van God, dan maakten zij ruzie over wie daar dan aan

zijn rechterhand mocht zitten. Als Jezus vooruitwees naar zijn lijden en dood, dan had Petrus ferme taal paraat om hem desnoods met het zwaard te verdedigen.

Jezus was iemand die zieken doet dansen, die doven muziek geeft, blinden kleur en doden opwekt. Die opkomt voor iedereen die het moeilijk heeft. Hij liet zich raken door het geheim van God. Het verhaal van God die mensen nabij is. Hij liet, door wie Hij was, zien dat Gods koninkrijk juist dáar is waar mensen aangeraakt worden, gezien worden en bevrijding ervaren.

Wij zullen kennen zoals we gekend zijn en er begint een nieuw leven, dicht Huub Oosterhuis zo mooi. De Opstanding markeert een nieuw begin. Wat dood lijkt te lopen blijkt weer open te liggen. Het einde ís een nieuw begin. Alles wat Jezus zo na aan het hart lag, zijn bewogenheid, alles wat Hij gedaan en geleerd heeft, moet door zijn leerlingen verder verteld worden. Juist door zichzelf te laten zien, door raakbaar te zijn, houden zij de herinnering aan Jezus levendig.

Het heeft de vrienden van Jezus moeite gekost om tot dit inzicht te komen. Ze twijfelen. Maar uiteindelijk geven ze er zich aan over. Hoe kan je geloven als alles doods en dor is? Of als er teleurstellingen zijn? We kunnen ons maar al te goed in de twijfel of het ongeloof inleven.

Het geloof in de Opstanding, het vertrouwen dat de toekomst Gods' toekomst is moeten we steeds opnieuw bevechten. Uiteindelijk kunnen we het niet beredeneren of bewijzen en moeten we er ons maar aan overgeven, aan toe vertrouwen. Het mysterie van de Opgestane herkennen in tekens die ons op weg kunnen zetten. Door tastend onze weg te gaan, ruimte scheppend, en elkaar met respect tegemoet te treden. Het brood blijven breken, ons leven delen met elkaar en ons te laten kennen.

Jezus laat zich inspireren door oude verhalen. Alles wat in de Wet, bij de Profeten en in de Psalmen is geschreven, zegt Hij. Het verhaal van de God van Abraham, van Isaak en van Jacob. In hen maakt de Eeuwige zijn Naam waar. Zij durven te gaan, zichtbaar en kwetsbaar, zij weten zich gekend. Geraakt door het mysterie, vertrouwend op de Naam: 'Ik zal er zijn voor jullie, voor jou'.

We mogen ons openstellen voor de Opgestane, Zijn handen en voeten aanraken. Vertrouwen dat ook wij mogen opstaan uit alles wat ons vasthoudt en op weg mogen gaan.

De evangeliëlezing eindigt met de oproep aan de vrienden om van hun geloof te getuigen. "Vrede", zei Jezus tegen hen, Sjaloom. Jezus zendt zijn leerlingen, en daarmee ook ons, de wereld in. Om te doen wat hij deed -Ons te laten aanraken. Liefde en bevrijding te brengen. Gewoon door te zijn wie we zijn, ons te laten kennen, op de plaats waar we zijn.

Met kleine gebaren of in grote daden, troostend of fel bewogen. Getuigend van de Geest die in ons is.

Mogen wij zulke getuigen zijn.